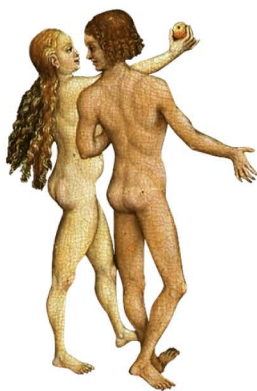

Francesc Rodrigo

Alfabet del desig

Però insisteixes a transitar paradisos perduts,
a descriure, amb el ritme de les paraules,
la trajectòria de la llum

d'una hora lenta,
el crit de les onades en una costa salvatge,
la cadència ininterrompuda dels astres,
la flama del vent encesa en els esculls
o la matèria fràgil dels cossos enllaçats
en el domini màgic de l'amor.

I

Escriure és vèncer
el temor de la mort
i prendre de la vida
la dosi de verí necessària
per il·luminar les entranyes de la nit
i desterrar el dolor de l'absència.

Escriure és alimentar-se del licor
ardent de les hores lluminoses
per construir un jardí habitable
a recer de les inclemències de l'hivern.

Escriure és agafar la porció
precisa de llum
per escriure, amb tinta de sang,
l'alfabet del desig.

II

Arquer del temps,
llances les sagetes daurades
de les paraules cap al fons
ben fosc del silenci,
per incendiar les fronteres de la nit
amb la set de la passió profunda.

Arquer del temps,
escrïus amb dits d'aigua
la cal·ligrafia lenta del desig
sobre el vidre dels records.

Però aviat s'esborren els signes,
doncs l'oblit, com un botxí pervers,
s'apressa en cobrar el seu delme:
despullar-nos de la innocència.

Arquer del temps,
a contraclaror, assassines
l'esplendor altiu de la bellesa.

III

Mirar, estimar i viure
amb la meitat de la vida en el mar
i l'altra meitat de la vida en la terra,
i descriure, amb la música del vent,
la profunditat del silenci,
les fatigues i edats acumulades
en el carnaval de l'existència.

L'aigua arrossega estius ja perduts,
calitges de desigs adormits,
mentre et perds pels laberints
de la incertesa,
presa fàcil per a la fera del temps.

I, en els llindars de l'abisme,
contemples el rostre de la mort
i somrius desafiant,
abans de mossegar,
en l'últim instant,
les fruites saboroses de l'amor.

Perquè has viscut i has estimat
com un déu caigut o un corser desbocat,

mentre escrivies l'alfabet del desig
enmig d'un temps que fereix com els llamps.